

Forstanderskabsinstitutionen lagt til Grund. Forstanderskaberne blev i sin Tid indførte som en kommunal Indretning af Rink, og de skulde beskæftige sig med Sundhedsvæsen, Fattigvæsen og Erhvervslevet indenfor den lille Kommune.

Kommunerne ligge jo spredte rundt omkring paa den flere hundrede Mile lange Kyststrækning i smaa adskilte Samfund, og noget stort Samarbejde mellem de forskellige smaa Kommuner eksisterer ikke og kan ikke eksistere i Grønland. Men indenfor hver Kommune har der allerede nu, siden Rinks Tid, i 40 Aar bestaaet en vis selvstændig Udøvelse af Tilsyn. Meningen var at lægge det hele i Grønlandernes Haand og saaledes udvikle Selvstyret. Men man turde ikke den Gang gaa saa vidt at lægge det hele i Grønlandernes Haand, og i Forstanderskaberne sad der derfor adskillige Udlændinge, altsaa danske Mænd; Præsten var Formand, en af Handelens Mænd, den saakaldte Kolonibestyrer, var Regnskabsfører, og i øvrigt var der andre Danske i disse Kommunalraad, saaledes at de væsentligst blev styrede efter danske Principper, medens de Grønlandere, som blev valgte ind i dem, kun havde en forholdsvis ringe Indvirkning, ligesom de jo ogsaa naturligt følte sig de Danske underlegne, saa det var tvivlsomt, hvor stor Indflydelse de i Virkeligheden havde.

Nu foreslaas det i det foreliggende Forslag, at det skal være Grønlanderne selv, der skulle besætte de kommunale Raad, ligesom de selv vælge deres Formand. Og om end Ministeren derbeholder sig at lade enkelte Danske komme ind i de kommunale Raad, hvor Forholdene maatte gøre det ønskeligt, begrænser Forslaget dog Adgangen for Danske til disse kommunale Raad, idet det fastsættes, at Indenrigsministeren vel skal være bemyndiget til at beskikke enkelte Danske til Medlemmer af de kommunale Raad, men der stilles den Betingelse, at de skulle have opholdt sig et Aar i Grønland. Det er naturligvis korrekt. Kun vilde jeg henstille, om ikke et Aars Ophold i Grønland var temmelig lidt. En saadan dansk Mand, som har opholdt sig et Aar i Grønland, vil jo i Regelen være en ung Mand, og han vil neppe have haft Tid til at lære grønlandsk tilstrækkeligt, endnu mindre vil han have haft Tid til at sætte sig ind i Grønlandernes Tænkemaade og Erhvervsforhold. Det er imidlertid kun en Henstilling, jeg gør til den højtærede Minister. Det store Gode er, at Forstanderskaberne

skulle sammensættes af Grønlandere, valgte af Grønlanderne selv, og at de selv ligeledes vælge deres Formand.

Dernæst indeliholder § 5, der omhandler Kommuneraadene, den gode Bestemmelse, at med Hensyn til Valgret og Valgbarhed gælde Reglerne i Bestemmelserne af 31. Januar 1872, og disse Bestemmelser gaa ud paa, at kun den, der har vist, at han er en selvstændig Mand, som kan ernære sin Familie, har Valgret og Valgbarhed til Kommuneraadene. Jeg hilser denne Bestemmelse med Glæde, og jeg haaber, at den maa blive ved at herske, i alle Tilfælde blive ved at bestaa, saa længe indtil Grønlanderne maatte finde Anledning til at søge den forandret. Det antydes i Motiverne fra den højtærede Ministers Side, at foruden disse selvstændige Mænd, som ere Kajakfangere, Sælhundefangere, kunde man maaske ogsaa give Retten til Fiskere. Skønt det er over 40 Aar siden, jeg har set Grønland, tror jeg dog ikke, at meget har forandret sig i den Tid, og efter Breve og Brochurer, jeg har læst fra Mænd, der ere bosiddende i Grønland, tror jeg at kunne gaa ud fra, at der ikke er sket saa overordentlig store Forandringer, siden jeg var der, og den Gang var det nogle sølle Fyre, der vilde forsørge deres Familie ved at fange Fisk. Thi det maa vi jo erindre, at i Grønland er der ingen selvstændig Mand, som ernærer sin Familie uden Tilskud fra andre, uden at han er Kajakfanger. Paa Sælhundefangsten beror hele den grønlandske Erhvervsvirksomhed. Den kraftige Ernæring, som er nødvendig i dette Klima, kan kun Sælhunden give. Til Klæder, som skulle beskytte Befolkningen oppe i dette Klima, kan kun bruges Skind og Edderdun, og det Spæk, som er nødvendigt til Belysning og Opvarmning af Hytterne, kan kun Sælhunden yde, og endelig maa det erindres, at til Kajakkernes Bygning kræves der Skind og ligeledes til Konebaadene, som skulle bringe Familierne omkring. Til Telte, der ere nødvendige til Sommerophold, maa man ogsaa have Sælhundskind. Kort sagt, hele det grønlandske, eskimoiske Liv er baseret paa Sælhundefangst; gik den til Grunde, er efter min Mening Opholdet i Grønland en Umulighed, det er kun ved Hjælp af dette Erhverv, de grønlandske Familier kunne bestaa. Der har ganske vist her i Tinget og ogsaa andre Steder været talt om Muligheden af at skabe andre Eksistensmidler for Grønlanderne, idet man tror paa, at der kunde skabes større Erhvervsmulig-